

Номінація «Харків в історії моєї родини»

*Сердюк А., учениця 9 класу
Харківського технічного
ліцею №173*

Моя бабуся — харків'янка

*У слові Харків — шелестіння трав,
І грім громів, і трепетні пісні,
І Дике поле у стрімких вітрах,
І сьогодні, і майбутні дні!*

Харків і Харківщина в усі часи своєї історії були багаті на людські таланти. Тут народжувалися й утверджувалися у своїй творчості багато наших всесвітньо відомих земляків, які прославили Слобожанщину, Україну на весь світ. Це і Семен Климовський, і Григорій Сковорода, і Петро Гулак-Артемівський, і Григорій Квітка-Основ'яненко, і Яків Щоголів... Саме вони прославили наш край. Саме завдяки ним про Харків заговорили як про значний культурний і науковий центр.

Моя бабуся — Галина Феодосіївна, їй 70 років.

Шаною любові, мудрості перейняті її роки...

Є що згадати жінці. Вона хотіла стати письменницею, поетом, а стала вчителькою математики. Хоча я вважаю, що її вірші достойні того, щоб їх надрукували.

Устає вона завжди із сонцем. Звикла прокидатися рано. Вийшла в сад. Усміхнулися їй вишні припухлими щічками червоних ягід.

Світанок, омийтий нічною росю, дихнув свіжістю й прохолодою. Раннє сонечко поспішає до людських осель, до квітів і гніздечок. Крайнебо заграло мінливими барвами, переливаючись від рожевого до червоного кольорів. Косий промінь пробіг по верховіттю дерев і зник десь далеко-далеко.

Моїй бабусі — 20 років. Перше кохання, перші зустрічі:

*Ми вчили правила любові,
Ми намагались зрозуміть,
Де крок один буде до болі,
Як можна щиро полюбить.*

2

*Ми намагались трафаретом
Своє життя все обвести...
Ми потрапляли у тенета
Десь років так до 20.
Ми молоді були та щирі,
І душу вчилися читати,
Тепер усі шляхи можливі
Своє кохання написати.*

Скільки отаких ранків у пам'яті Галини Феодосіївни.

45 років у будні й у свята до болю знайомою стежкою прямувала вона до школи. Чи погожа днина, чи осіння сльота, чи тріскучий різдвяний мороз — щодня без відпусток і вихідних ішла до школи, а за тепла — до літніх дитячих таборів, де відпочивали діти. Слава Богу, здоров'ям не обділив. Трималася. Так натомлювалася, що падала в ліжко й засинала, ледь схиливши голову до подушки.

Прабабуся, вічна їй пам'ять, було, підійде до ліжка, укриє ковдрою, і:

- Спочинь, доню.

А бабусі не до сну. Вона все пише свої вірші:

*Коли були ми ще дітьми
І, нікуди тут правди діти,
Тепер повиростали ми,
Тепер уже — дорослі діти.
Цей світ здається не таким —
За справами не видно світу,
Так ми сумуємо за ним
Уже такі дорослі діти.
І в незбагненних темних снах*

*Яскраві бачимо ми квіти,
Хоч ми на різних полюсах,
Усі такі дорослі діти.*

Життя не балувало. З роками приходив досвід. Але бабуся завжди поверталася і повертається додому зі школи з вечірньою зорею. Її поважають учні, шанує адміністрація школи.

І до сьогодні вона працює в школі, пише свої вірші, але не друкує їх.

В її віршах - захоплення краєвидами рідного краю, спостереження за своєю роботою, прояви любові до матусі і до мене.

Її поезія приваблює мене своєю незвичайністю і неординарністю. І хай як би не говорили, зшиток її віршів стоїть у мене на полиці між томиком П.Тичини і Н.Супруненко, бо я вважаю, що моя бабуся — не тільки гідна Харків'янка, але і чудова поетеса, тому моя любов до неї:

*Вона не проста,
А подвійно – надійна —
Любов моя вічна.
Любов моя вірна!*

Я вважаю, що своєю працею бабуся довела і доводить, що вона — харків'янка, творить «невеличку історію» в історії Харкова та

Харківщини.

Згадуючи минуле, моя бабуся Галина Феодосіївна забуває про час...